57. številka. Ljubljana, v četrtek 11. marca. XIX. leto, 1886.

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za se leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Borzni davek.

(Govor poslanca g. Ad. Obreze v državnej zbornici 5. dne t. m. Po stenografskem zapisniku.)

Visoka zbornica! Za predlog gospoda poslanca Türka in tovarišev povedalo se je že toliko v visokej zbornici, da bi se v resnici reklo nositi „sove v Atene“, ako bi jaz še z mnogimi razlogi hotel podpreti ta predlog in to tembolj, ker je pričakovati, da bode i levica i desnica zbornice glasovala za to, naj se ta predlog izroči odseku v pretres in poročanje.

Jaz pričenjam z načelom, da borzni zaključek, ako je res realna trgovina, ako se tu v istini prepodaja blizu 5000 gld. svojine, vsekakor lahko prenaša davščine, celo $^1/_{10}$ promille. Ako pa tak borzni zaključek ni prava trgovina, nego je le stava, igra, hazard-igra, potem, menim, ga je še posebno zadavkati. (Dobro! na desni.) Kakor vidite, jaz sem vsekakor za to, da se zadavka borza.

Izkustva zadnjih let so, to rečem sam, nekoliko ponižala moje zaupanje v dohodek iz borznega davka. Kakor znano, večino zaključkov borzne trgovine uredi arrangement-biró, zasnovan po „giro- und kassenvereinu“ in opravilno poročilo tega biróa razodeva nam jako ukovito in natančno sliko, če ne vseh in celih trgovin na borzi, gotovo pa o bibavici (fluktuvaciji) trgovin, ki se v letu storijo. Tako čitamo v poročilu za 1885. leto na strani 22 v skrižali 14, da je znašal letni revirement dotičnega prometa v vrednostnih papirjih 1881. leta, leta torej, katerega sem čast imel, predložiti nasvet za uvedbo borznega davka, 4626 milijonov — stotisočice izpuščam, ker so brez pomena —, 1882. leta znašal je letni revirement le 2943, leta 1883. zopet znatno nazadujé 2665, leta 1884 2363 in leta 1885 tudi nazadujé 2031 milijonov, torej nizko pod polovico revirementa leta 1881.

To znatno nazadovanje prometa pa — povem naj Vam to, moja gospoda, v Vaše tolažilo — zgodilo se je skoro jedino v arbitražnih in diferenčnih trgovinah, ker na polji realne trgovine, osobito pri rentah, bil je nemal napredek, ki še vedno raste. Tako vidi se na pr. jako vesela prikazen, da se nekaj let sem avstrijska renta, sploh avstrijski vrednostni papirji, prav nič ne oddajajo na vnanje trge, kakor je poprej bilo. Tako se nekaj let sem skoro nijedna avstrijska renta ne oddaja na Holandsko, kar se je poprej godilo v velikej meri. To je naravna posledica tega, da se je okrepil domači kapital in le podpira mojo željo, da se uvede borzni davek, ker vidim, da take trgovine lahko plačajo.

Kakor je omenil gospod poslanec Türk v svojem govoru, predložil sem jaz z nekolikimi tovariši 1881. leta načrt postave o zadavkanji trgovin na borzi vrednostnih papirjev in ta načrt je bil oddan tedanjemu pristojbinskemu odseku, da ga pretresa in o njem poroča. Jaz sam sem bil član tega odseka. Tedaj pa se zgodi — uverjam Vas, gospoda moja, da ne po moji krivdi, nego po želji vlade in po sklepu odsekové večine —, da je moj predlog bil vzet kot §. 15, kasneje §. 17 v pristojbinsko novelo, tedaj predloženo od vlade.

Posvetovanja v pristojbinskem odseku so bila dolga, trebalo je pozvedovanja in proučavanja, potrebne so bile celo enkete o borznem davku, kakor tudi o drugih paragrafih pristojbinske novele. Čeprav je odsek prav marljiv bil — imeli smo vsak teden po več sej, nekaj mesecev celo vsak dan sejo, — bilo je vender posvetovanje v odseku do 1884. leta, ko je odsek slednjič mogel visokej zbornici predložiti konečne svoje nasvete.

To pa se je zgodilo tako kasno v sesiji, da stvari ni bilo možno še leta 1884 razpravljati v visokej zbornici; nego je prišla stoprav v februvarji 1885 na dnevni red.

Dne 12. februvarja bila je po predlogu kmetskega poslanca cela pristojbinska novela z borznim davkom vred zavrnena v odsek, da se znova pretresa in poroča. V tem se je končala zakonodavna doba, in tako bilo je delo treh let, bile so mnoge odsekove seje in enkete zastonj in druzega nič, kakor potrata časa.

Nekoliko besed si dovoljujem reči o borznoprometnem davku, ki ga je tedaj predlagal odsek, ker se je zadnjič o tem govorilo, ker je podoba, da gospod poslanec Türk prav ne razumeje predloga, kakeršnega je tedaj odsek predlagal visokej zbornici. Predlagana ni bila gotova pristojbina po 5 kr. za zaključek, nego postopna (progresivna) pristojbina, in sicer tako, da bi za vsacih 5000 gld. kurzne vrednosti treba bilo plačati 5 kr. Tako bi na pr. za borzni zaključek s 25 kreditnimi delnicami, ki njim je danes okolu 300 gld. kurza, tako da zaključek vse vrednosti znaša 7500 gld., plačati bilo dvakrat 5 kr.

Ozreti se moramo še nekoliko nazaj; določeno je bilo, pa za vsak zaključek morata se izdati dve zaključnici (Schlusszetel), namreč jedna od dajalca in druga od jemalca, tako da bi od vsacega borznega zaključka 10 kr. padlo v državno blagajnico in tako bi n. pr. danes za zaključek v kreditnih delnicah, kateri znaša 7500 gold., plačati bilo dvakrat 10 kr., torej 20 kr. Za borzni zaključek v delnicah severne železnice, ki imajo danes 2362 gld. cene, tako da zaključek obsega 11.810 gld. vrednosti, bilo bi pristojbine plačati trikrat 10 kr, torej 30 kr. i. t. d. Vidite torej, moja gospoda, da se je tu istinito predlagala postopna borznina ali zaključnina.

Res je zaključnina na Pruskem, v Berlinu, večja, toda naj se pomisli, da se tamkaj zaključki le dvakrat v meseci likvidujejo, pri nas se pa to godi dvakrat v tednu, tedaj štirikrat tako pogostem. Papirji se tedaj pri nas štirikrat tako pogostem prevedô in bi tedaj štirikrat tako pogostem plačali davek. Ali čemu besedovanje! Postava se je zavrgla in tedaj rečem: „Schwamm d'rüber“!

Nameraval sem jaz sam v sedanjej zakonodavnej dobi oglasiti nov predlog za borzno-prometni davek, da me neso gospodje poslanci Türk in tovariši, dejal bi, kakor bi se jim mudilo, prehiteli še 9. oktobra, tedaj, kakor vidite, prve dni potem ko je bil otvorjen državni zbor. Njihov predlog je v obliki resolucije z dvema vrstama — kaj tacega se naravno, kaj lahko naredi! A naj bo to, kakor je.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 11. marca.

Nemški klub bode v petek v **državnem zboru** predlagal premembo tiskovnega zakona, od-

LISTEK.

Kako sem se spreobrnil.

(Dalje.)

Lepo sem povedal, pa baš toliko opravil, kakor da sem v nekem svobodnem evropskem zboru govoril zoper privolitev nekih dvajseterotridesetih srebrnjakov, namenjenih nekim jezikovnim poskušnjam. Prestopili so čez moje ugovore ali prav za prav čez mojo osebo na dnevni red in k drugi točki: Kdo bo pisal tisto povest?

Pri tej točki se je že vnela slovenska nesloga. Slučaj, ki je tolikrat odločeval zgodovino slovenskih plemen, odločiti je moral tudi tukaj, in bil je usmiljen. Vrgli smo žreb; bil sem zadet jaz in ne prijatelj V. Priložnost mi je tedaj dana, v dobi neizogibnih vsestranskih obzirov, te obzire uporabljati sam proti sebi, bolj nego je to storil prijatelj V. v svoji ustni povesti.

Zvedite tedaj moj dogodek.

Povest sama na sebi je prav vsakdanja. Da se tedaj prav mikavno razviti, gotovo pa najlepše v dramatiški obliki. Ker pa tej obliki nisem kos, podajam samo ogrodi in črtež, nadejaje se nadobudnega dramatika, ki bi iz mojih podatkov osnoval veleumno tragedijo ali komedijo, kakor mu bolj ugaja.

Naslov naj bo po slovečih uzorcih: „Hoja na črno kavo, ali: kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.“

Mesto dejanja je dolenjsko mesto, čas: jesenska nedelja leta 1884 od 10. ure zjutraj do 3. popoludne. Dejanje, nekaj pred kulisami, nekaj za njimi, se vrši nepretrgano. Pravilo o jednoti mesta, časa in dejanja posnelo bi se po tem igrokazu, ako nas ne bi bil prehitel že stari Aristoteles. Delujoče osobe so samo tri, in mej njimi ni nobene ženske, tedaj je igra prosta ljubezni in v njej se „ljuba mladina ne bode pitala s „kužljivimi prismodarijami“. Kakor je igra nedolžna in postna, pa vendar ustreza sedanjemu okusu glede kratkosti, ker ima samo tri prizore.

Dovolite, da Vam ob kratkem načrtam vse, posameznosti prepuščajoč bistroumnosti spretnejšega igrokaznika.

Prvi prizor.

Gospod V. stopa po glavnem trgu, oziroma po jedinih ulicah mojega bivališča. Na obrazu mu beremo, da je prišel iz Ljubljane in da premišljuje, zakaj in kako je ta naselbina — ne Ljubljana temveč dolenjsko mesto — zadobila naslov mesta. Od druge strani pristopiva gospod Z. in jaz. Običajno pozdravljanje, povpraševanje in zaslužena hvala prekrasnega jesenskega vremena. Gospod V. zavida Dolenjcem, da se jim nebo tako prijazno smeja, na kar njemu, Gorenjcu, zapojem znano na Gorenjskem rojeno na Dolenjskem domačo pesem: „Pridi Gorenjc“ itd. Potem pride poglavitna reč: moje z veščimi razlogi utemeljeno vabilo, naj se gospoda potrudita v moj vinski hram, pokušat mojo črno burgunščino. Pri tej točki naj pesnik rabi mnogo besed in izbornih superlativov, in naj se ne boji zabresti v tisto drugod tako zoprno pretiranje. Pri prvi predstavi bom že sam skrbel, da bodo gledališčni kritik in poslušalci vsi zaporedoma uverjeni, da pesnik mojega vinca ni prehvalil. Mene to stane neznaten sodček tiste burgunščine. Kakšen bo pa vspeh! Razprodani bodo vsi gledališčni prostori, kar se do zdaj pri slovenskih predstavah ni posrečilo. Pesnik bo pa slavljen s tako gromovitimi rokoploski in burnimi vzkliki, da bi oglušil, ako ga ne bi poslušalci ob jednem zakopali pod mehkimi venci, katere bodo nanj metale bele roke nežnih krasotic. No, zdaj sem pa sam zabredel v pretiranje!

Jaz sem tedaj vabil na burgunščino. Prijatelja V. in Z. se pa neupogljivo branita in naposled

pravo časniškega koleka in še nekaj podobnih reform. Take reforme bi bile res potrebne in mi le obžalujemo, da se nemški liberalci poprej nanje neso spomnili, ko so bili v večini. Tiskovna svoboda je res jako omejena, kar najbolj čutijo slovanski časniki. Odprava koleka se že davno obeta, pa finančni minister vedno ovira to stvar.

Poštno ravnateljstvo v **Pragi** je strogo zaukazalo vsem poštarjem v krajih, kjer biva mnogo Nemcev, da morajo razen dvojezičnih dopisnic imeti dopisnice s samo nemškim tekstom. Zopet nov dokaz, da se pod Taaffejevo vlado ne zatirajo Nemci.

Vnanje države.

Bolgarski vladni krogi preudarjajo, ali bi Cankova tožili zaradi veleizdaje, ker je mej vojno vedno ruval proti knezu. Tiskarja Rovačeva, kateri je tiskal nek oklic Cankova, mislijo tožiti zaradi motenja javnega reda in miru.

Na konferenci v Carigradu se bode kar potrdil **turško-bolgarski** dogovor in srbsko-bolgarski mir vzel na znanje. Mejnarodna komisija, ki bode pregledavala vzhodno-rumelijski upravilnik, bode pa imela svoja posvetovanja v Berolinu.

Ruski listi neso nič prav zadovoljni s **srbsko-bolgarsko** mirovno pogodbo. „Peterburgskija Vjedomosti“ pravijo mej drugim, da je karakteristično, da srbska vlada neče formalno priznati navadne konsekvencije konca vojne in demonstrativno molči o obnovljenji prijateljskih razmer z Bolgarijo. S tem hoče pokazati, da z bolgarsko kneževino ni naravnost sovražna, pa tudi prijazna ne. Morda hoče Srbija pri prvej priložnosti zopet vzbuditi vprašanje o srbsko-bolgarskih nasprotstvih, morda pa tako postopa iz notranjih, rekli bi privatnih uzrokov. Z Bukareškim mirom nikakor ni rešena kriza in tudi ni zagotovljena trajnost miru. Bukareški mir je prav za prav le premirje na nedoločen čas. Mirovna pogodba ne daje nikakeršne garantije, da bi se kmalu sprijaznila sosedna naroda.

Od kar je **Srbija** postala kraljevina, se njene finance vedno slabšajo, četudi rapidno povišuje davke. Nekoliko so temu krive večje potrebe za dvor, najbolj pa slaba uprava. Ker je narod nezadovoljen z vlado, treba je bilo raznih naredeb, da se ohrani red in zaduši vsak ustanek. Za vse to je pa bilo treba denarja. Mnogo je vohunstvo požrlo sredstev deželi. Ker se je vlada bala kakega prevrata, plačevala je drago vohune, da so jej poročali o vsakem političnem gibanji v deželi. Deželna uprava se je moderno uravnala brez ozira na posebne razmere in potrebe dežele. K vsemu temu je pa prišla še vojna z Bolgarijo. Vlada je morala iskati denarja na posodo. Razpisala je 40 milijonno posojilo, za katero je pa dobila samo 25 milijonov frankov, tedaj je že naprej za deželo 15 milijonov izgubljenih. Od teh 25 milijonov jih je za vojno vlada porabila polovico. Od druge polovice se pa mora odšteti: 1. $3^1/_4$ milijon, da se poplačajo julijski kuponi od srbske rente; 2. $3^1/_2$ milijona za plačilo novih Bange-jevih topov; 3. 1·2 milijona za vojaške plašče, katere je poslala „Länderbank“; 4. 1·3 milijona za patrone, katere še neso plačane; 5. 350.000 frankov pa za druge dolgove zalagateljem. Vladi ostanejo tedaj še samo trije milijoni. Iz navedenega je tudi razvidno, da bi Srbija že zaradi slabih financ ne bila zopet mogla začeti vojne z Bolgarijo, ko bi jej tudi ne bile branile velevlasti. Novega posojila pa ne bi bila več mogla dobiti. Poslednje posojilo so pokupili Nemci, katere so zapeljale visoke obresti. Sedaj so pa tudi Berolinski bankirji toliko poučeni o slabih finančnih razmerah srbske države, da ne bi hoteli ničesar več posoditi.

Na **Francoskem** se je objavil zakon, da bosta velikonočni in binkoštni ponedeljek praznika. Do sedaj teh dveh dnij Francozje neso praznovali.

Dopisi.

Iz Celja 9. februvarja. [Izviren dop.] Dne 22. februvarja t. l. bila je glavna obravnava zoper g. Lednika, kaplana v Žavci, ki je bil zatožen, da je baje priče nagovarjal, naj v kazenskej zadevi zarad razžaljenja časti njemu na prid krivo govorijo. Preiskavo vodil je adjunkt Fran Toplak, ljubljenček Heinricherjev in velik Nemec, ki našo „vahto“ vedno z respektom imenuje le: Das Organ der Deutschen in Untersteiermark. Pri omenjeni obravnavi pokazalo se je pa jasno, da je cela zatožba bila tedencijozna in brez vsake podlage, kajti vse priče so potrdile, da ni res, da bi jih bil g. Lednik nagovarjal, naj njemu na ljubo krivo govore, nego da jih je vse samo opominjal, naj resnico in le golo resnico govore. Vsled tega bil je g. Lednik oproščen. Jedna zaslišanih prič je rekla, ko se ji je omenjalo, da se njena izjava ne vjema s tem, kar je v predpreiskavi po zaslišanji g. adjunkta Toplaka izjavila, da polovico tega, kar je priča govorila ni v zaslišalnim protokolu, in polovico tega, kar je v protokolu, ni ona — priča — govorila in ni res.

Veliko strmenje vzbudilo je obnašanja g. Toplaka pri tej glavnej obravnavi. Obravnava vršila se je v dvorani, kjer so navadno porotne obravnave. G. adjunkt Toplak usedel se je kot gledalec mej obravnavo v porotniško klop, nasproti pričam, ter kimal z glavo in kazal z roko, da ni res, kar priča govori, ali jim tudi na jednak način pritrjeval, ter postajal hudo razburjen, ko se je jelo kazati, da bo zatožba ovržena. Hitel je tudi k državnemu pravniku ter ga tam informiral in poučeval mej obravnavo.

Tako vedenje od strani sodnika, katero bi lehko priče v njihovej izpovedi rotilo, je res jako čudno ter je prouzročilo v narodnih krogih mnogo govorjenja.

Iz Knežaka 5. marca. [Izv. dop.] Nekateri hudobni ljudje trdijo, — jaz jim verujem, — da mačka, ki je tri dni stradala, pa se najedenkrat znajde v kleti, polni kranjskih klobas, svinjskih gnjatij in pečenk, kjer si lahko izvoli, kar njeno mačje srce poželi, da taka setradana mačka v tej novej poziciji ne uživa one slasti in onega veselja, katero uživajo nekateri ljudje, gledajoč svoje lastne besede v kacem dnevniku ponatisnjene. — S kako slastjo, ne slastjo, s kako strastjo jih prebirajo, sto in stokrat jih preberejo, izstrižéjo iz časopisa in jih slednjič kakor drag zaklad hranijo. Radi napeljujejo govor na oni dopis, da bi zasledili kakšen učinek so napravile njega besede, in ako se kdo najde, ki dopis pohvali, potem, g. urednik, imate največjega triumfatorja pred seboj. S pokončno glavo ponosno pohaja iz kraja v kraj, povsodi mu je pretesno, se daj je v tej, sedaj v onej družbi — povsod ga je videti, — kjer se govori o njegovem dopisu. — Takó trdijo nekateri, in to sem premišljeval, ko sem se namenil, tudi jedenkrat táko rajsko veselje uživati, poročati Vam o veselici, katero je priredilo naše narodno bralno društvo na dan 28. svečana. — Vreme prejšnje dni lepo, bilo je ravno na omenjeni dan jako slabo. Ne, da bi deževalo ali snežilo — le burja, huda mrzla ledena burja. Zadnjo nado, da bo na večer jenjala, odpihala nam je tudi. Ura je $7^1/_2$, pričeti se ima veselica — pa sobana je prazna. Kdor še nikoli veselice priredil ni, ne vé, kakšen strašen klic je za arânžera beseda „fiasco“. To je nekaj, kar se ne da z nobeno drugo stvarjo primerjati, — nekaj, kar nema ne rok ne nog, pa se vendar aranžêra tako oklene, da méni, da je v železnih sponah. Sedaj ga stisne na hrbtu, da se ves upogne, sedaj ga davi za vrat, da je v prvem trenutku rudeč ko purman v drugem pa bled ko mrtvec. — Tak je učinek besede „fiasco“. Tudi naši aranžêri — bilo jih je več — začeli so spoznavati to strašilo —, pa kmalu so ga zapodili: soba, lepo okrašena s cesarsko podobo, zrcali, zastavami in z zelenjem, začela se je polniti tako, da je kmalu prostora zmanjkalo, ljudje so morali stati mej vratmi in tudi zunaj vrat. — Da se je toliko občinstva veselice udeležilo, zahvaliti se je v prvej vrsti sosednjim Zagorcem; z mnogobrojnim prihodom pokazali so, da se naše društvo zanimajo, da so pravi sinovi majke Slave. Živeli! —

Po 8. uri prične se veselica, zastor se vzdigne in začuden gledal si na odru osem prav trdih kmetov v irhastih hlačah, visocih škornjah in s svetlimi gumbi na telovnikih. — Marsikedo se je začuden vprašal, kaj to pomeni? V odgovor udarili so mu glasovi lepe pesni: Moj dom“ na uho. Bili so isti trdi kmetje, ki so jo peli, pevci iz Orehka — ki so iz prijaznosti sodelovali pri veselici in oskrbovali petje. — Po končani pesni zadoneli so burni živio- in dobro-klici po sobi. Vse je bilo začudeno in iznenadeno, tako dobro in lepo so peli. Da ne bo dopis predolg, omeniti mi je še, da so pevci zapeli v teku večera še „Na straži“, „Slovenska dežela“ in „Venček narodnih pesni“. — Vse pesni bile so z glasno pohvalo vsprejete. Sosebno dopadala je druga „Na straži“ z bariton solo g. D. Č. tako, da so jo morali ponavljati. Res čast in hvala gre gg. pevcem in pa g. pevovodji. Vas Orehek sme ponosna biti, da ima take vrle vaščane in pa tacega učitelja, ki tako goji narodno petje. Le tako naprej, narodnjaki, sebi in domovini na čast in slavo.

Druga točka sporeda bila je deklamacija: „Jeftijeva prisega“; ta lepi pesniški umotvor našega S. Gregorčiča deklamoval je tajnik br. društva g. T. — Povsodi spoštovani in priljubljeni gospod, kateri v narodnih zadevah v splošno zadovoljnost in hvalo deluje, pokazal je tudi pri tem svojem nastopu, da mu ni vsak kos; rešil je svojo nalogo, tako izvrstno, da ni bilo ploska ne konca ne kraja. — Po deklamaciji vršila se je tombola. Dobitke darovali so nekateri tukajšnji rodoljubi, mej katerimi ne smem pozabiti tukajšnjega župnika, g. A. Ponikvar-ja, kateri je z lepimi darili k tomboli izdatno pripomogel. — Šaljiva loterija napravila pa je mej navzočnimi prav veliko smeha. — Zadnja točka sporeda bil je „ples“, ki je do ranega jutra trajal. Udeležilo se ga je precejšnje število občinstva. Pogrešili smo le nežnega spola, mogoče, da je burja naše zale plesalke prestrašila.

Tako tedaj se je naša veselica vršila in končala, na katere izid sme odbor s popolno pravico

---

ubranita. Da, tacega upiranja svojim vabilom v hram dotle nesem našel in nesem pričakoval! Konečno povabi gospod Z. mene in góspoda V. na čašo črne kave po kosilu. To povabilo se sprejme brez ugovorov. Razidemo, jaz v nevolji ona dva po opravkih. Zagrinjalo pade.

Drugi prizor.

Miza pri gospodu Z. Osebe poprejšnje, ki pa zdaj sede. Gospod Z. postavi na mizo steklenico črnega vina, pove, da jo je ravnokar prejel od vinogradnika iz okolice, ki baje dobro vino prideluje in mene in gospoda V. naprosi, izreči o tem vinu strokovnjaško oceno. Midva se tega opravila lotiva precej in prav strokovnjaški, kajti vino je bilo izvrstno in zaupanje, katero je imel g. Z. do najine vinske modrosti, naji je častilo in navdajalo s ponosom.

Boste pa vi, pesnik in oba predstavljalca, tudi tako kos vašim nalogam, kakor sva bila midva izvornika. Pesnik naj pomni, da sva pretresovala vse lastnosti, katere morajo biti v dobrem vinu in katerih vino ne sme imeti, da sva bila že pri številu teh lastnostij navskriž mislij, kaj še le pri posameznih lastnostih, na katere sva vino pokušala in poskušala. Dalje je g. V. govoril z mirnim ponosom umetnika, kakor bi njegova sodba morala biti neovrgljiva. Jaz sem pa govoril bolj z nestalno prevzetnostjo diletanta; ker nesem bil preverjen o vseh točkah svojih sodnjih rekov in so tedaj, kakor se to često godi, krepki izrazi nadomestovali stvarno prepričanje. Govor se je pletel o vinu in pri vinu. Tedaj mora biti dialog živahen, bister, rezek, v kratkih stavkih, sploh, kakor bi v Ljubljani rekli, dvoboj z — rapiri.

Najrajši bi jaz sam spisal ta dialog, pa žalibog, danes nesem več v tisti koži kakor v jeseni 1884; tudi mi ni dano pisati mikavnih dramatičnih govorov.

Spisal sem sicer že mnogo govorov in dvogovorov o prav zanimljivih predmetih človeškega veselja in trpljenja, pa pisal sem jih vedno po nekem kopitu, ki je že nad sto let staro, pa še danes ne klasično. Take dialoge so pač vestno in natančno brali pametni in učeni možje; pa nihče ni mislil na njih tisek, temveč ko se je vse prebralo, pokopalo se je tudi vse z nagrobnim napisom: pravda N. N. zoper N. N. za kozjo brado ali za kaj druzega. Takšnih dialogov občinstvo ne mara. — Vajina naloga, bodoča igrokazna umetnika, je pa morebiti še težja od pesnikove.

Predno stopita na oder, dobro opazujta, kako se kozarec previdno in ne do vrha nalije, kako se v roko prime in pred oči dvigne, kako se skozenj proti solncu zre, kako se potlej ustim približa, kako se vince duha, srebka in sreba, pivčka in pije, kako se ustnice krčijo in širijo, kako se vince na jeziku razgrne, k ustnemu nebesu pritisne in naposled slovesno po grlu spusti, kako zamišljeno mirno se kozarec na mizo postavi, in kako se ta operacija resno in slovesno trikrat in večkrat ponavlja. Tudi oči imajo svoj opravek: ne samo spremljati temveč naprej naznaniti morajo vsak pivčev občutek, vsako muzanje, vsak nasmeh in vsako hvalečo ali grdečo besedo.

Glede oseb je opomniti, da je bil starejši strokovnjak jasnega pa mirnega obraza, kakor zdravnik, ki bolniku žilo tipaje stavlja gotovo diagnozo, da bolezen odjenjuje. Mlajši strokovnjak je bil sicer tudi jasnega obličja, pa uhajal je nekoliko iz svojega navadno mirnega temperamenta, kakor nekaj jednacega opazujemo pri zagovorniku, ki svojo stranko zagovarjaje naleti na nastavljene zapletke, ki mu prvotno upanje ugodnega uspeha resno omajujejo.

Tako sva pokušala midva. Sodba je pa bila različna. Moja ocena se je opirala na neovrgljivo resnico, da moje burgunščine ne prekosi nobeno vino v okolici. Tajiti pač nesem mogel, da je črnina, ki sva jo sodeč pokušala, res prav fino, izborno

ponosen biti. S to veselico se je jasno dokazalo, da se z malimi rečmi in pripomočki lahko mnogo stori, ako se ima le resno voljo, kateri ne sledi le besedovanje, ampak tudi delovanje.

Slednjič še nekaj: Nekemu olikanemu gospodu iz K . . . . . c, ki se za narodnjaka šteje, poslal je odbor več povabil, da je razdeli tamošnjim občanom. Omenjeni gospod poslal je vsa povabila z opombo nazaj: „Jaz nisem Vaš sluga". Gospodu bi svetovali, da bi pazno prečital knjigo „Olikani Slovenec" in se nekoliko poučil, kaj se spodobi, kaj pa ne.

Domače stvari.

— (Doktorjem juris) bil je promoviran v 5. dan t. m. na vseučilišči v Gradci g. Valentin Temnikar.

— (Dovtip ali ka-li?) Mej kompetenti za mesto okrajnega glavarja v Celji imenuje se tudi — Fränzl vitez Vesteneck.

— (V Zagrebu) bila je glavna obravnava proti g. Klementu Božiču, uredniku in proti Juliju Rorauerju, sotrudniku „Obzora" ker sta o znanih dogodkih v saboru priobčila v „Pozoru" v 5. dan oktobra izvestje, v katerem se je mej drugim z razprtimi črkami čitalo: „Na to zastupnici ustaju sa svojih sedala. Njeki pograbe grofa Hedervarya za prsa, drugi ga rivajo iz sabornice, dok ga njetko silno porine rukom in turnu nogom iz sabornice". Zaradi teh stavkov pričelo je državno pravdništvo tožbo proti omenjenima gospodoma, češ, da je ta vest lažnjiva in pogubna ne le za Hrvatsko, ampak tudi za sosednje dežele. Oba zatoženca sta se dobro zagovarjala, branitelj dr. Zahar govoril je prav lepo in korenito pobijal zatožbo, a vse bilo je zaman, sodišče obsodilo je urednika Božiča na 4 mesece, sotrudnika Rorauerja na 2 meseca ostre ječe in na 300 gld. izgube na kavciji. Zagovornika dr. Zaharja, ki je parkrat proti sodišču ostro se izrazil, obsodili so na 50 gld. globe, menda za to, ker je v svojem zagovoru rekel, da se mu zjutraj, idočemu k sodišču, zdelo, da vidi pred seboj napis: „Lasciate ogni speranza!"

— (Nezavisnost sodnikov na Hrvatskem.) 1. t. m. bila je objavljena razsodba stola sedmorice proti dr. Starčeviću in Gržaniću. Prva obsodba se je tako premenila, da se tema dvema rodoljuboma ni uničila vsa politična prihodnjost. To hrvatski deželni vladi ni po volji. Še tisti dan je poslala predsedstvu najvišjega sodišča dopis, v katerem zahteva, da se jej naznani, kako dolgo že služijo predsednik in sovetniki najvišjega sodišča. To se navadno tedaj zgodi, kadar hočejo kakega uradnika déti v pokoj. Ker so sodniki sodili po svoji vesti, ne pa po želji bana, hoče jih tedaj vlada poslati v pokoj.

— (Iz Komende) poslal se nam je o pokojnem graščaku g. M. Črniči obširen nekrolog, kateremu posnamemo sledeče: Pokojnik porodil se je v vasici Črnomaljskega okraja, blizu graščine Krope, lastnine barona Alojzija Apfaltrerna. Kot pastirček prišel je na Križ pri Komendi. Baron Apfaltrern opazil je njegovo nadarjenost in poslal ga v šolo, kjer si je pridobil potrebnega znanja. V teku let je postal oskrbnik Križke graščine, kateri posel je dolgo let izvrstno opravljal. Po dolgoletni službi kupil je nekdanjo komendo vitezev malteških, kjer je pričel vzgledno gospodarstvo. Pokojnik bil je narodnjak, ljubil je svojo domovino in se zanimal za vsa naša podjetja. Parkrat je kot veleposestnik z nasprotniki glasoval, a z britkim srcem in le vsled hudega pritiska nekega plemenitega veleposestnika. Rajni bil je izvrsten družabnik in ljubil je sosebno lepo slovensko petje. Da je imel mnogo prijateljev in spoštovateljev, kazal je njegov slovesni pogreb. Mej drugimi prišla je deputacija Kamniške čitalnice, oddelek požarne brambe in pevsko društvo „Lira", ki je pokojnemu pred gradom, v cerkvi in na grobu zapelo tri prelepe zbore, da je bilo vse ginjeno. Bodi mu blag spomin mej nami! —č.

— (Nabiranje doneskov za zgradbo „Narodnega doma" v Ljubljani.) Minulo je četrt leta, odkar smo podali zadnji pregled o razprodanih knjižicah. Ker so se mej tem časom razmere zopet močno spremenile in se je število razprodanih knjižic podvojilo, se nam zdi primerno, podati prijateljem našega podjetja in pospeševalcem naše ideje drugi pregled. Razprodanih imamo 58 knjižic, izmej teh 1 desetkrajcarsko in 57 krajcarskih. Nabrana svota je narastla na 1200 gld. Desetkrajcarsko knjižico je, kakor smo že omenjali, kupila celo kegljačka zaveza „Edinost" v Ljubljani. Krajcarske knjižice pa se mej posamezne dežele tako razdele, da je izmej njih 46 kranjskih, 6 štajerskih, 3 primorske, 1 koroška in 1 spodnjeavstrijska. Od 46 kranjskih zopet je 27 Ljubljanskih, 4 Vrhniške, 3 Zagorske, po 2 Mokronoški in Krški, po 1 pa iz Komende, Mengiša, Metlike, Novega Mesta, Podbrezja, Radovljice, Rakeka in Št. Jarneja. Od 6 štajerskih je jedna Celjska, jedna Mariborska, jedna Videmska, jedna Ljutomerska, jedna Seegrabenska in jedna Trboveljska. Od 3 primorskih sta 2 Tržaški in 1 iz Reke pri Cirknem. Koroška je iz Beljaka, nižeavstrijska z Dunaja. Naštete krajcarske knjižice so imele 38 poverjenikov, izmej katerih je bil jeden (g. dr. V. G.) poverjenik devetim, jeden (g. E. L.) petim, jeden (g. J. G.) štirim, jeden (g. G. M.) trem, dva (gg. J. M. in R. K.) dvema in 32 jedni knjižici. Doba, ki je potekla od prve poslane knjižice, znaša 238 dnij, bilo je pa v prometu: 8 knjižic od 1—10, 4 od 10—20, 8 od 20—30, 9 od 40—50, 3 od 50—60, 3 od 60—70, 1 od 70—80, 2 od 80—90, 5 od 90—100, 4 od 100—110, 1 od 110—120, 3 od 120—130, po 1 od 150—160, 160—170, 170—180, 180—190, 190—200, 210—220 dnij. Cele knjižice so bile kupljene od posameznikov v osmih slučajih, in sicer desetkrajcarska in sedem krajcarskih, izmej teh je kupil jeden tri, pet pa po jedno. — Konečno nam je še omenjati, da smo dobili 56. in 57. krajcarsko knjižico pod št. 291 in 410 (poverjenika gg. A. P. in dr. V. G.) iz Ljubljane in da so poslali v zadnjem času večje doneske na desetkrajcarska knjižice pod št. XII., XXIII. in XXVIII. gg. K. P. in dr. E. V. iz Ljubljane ter g. V. K. iz Trsta. Lepo hvalo za marljivi trud!

— (Požar.) 2. t. m. je navstal ogenj v škofijskih hlevih v Djakovaru. Vzlic hitri pomoči zgorelo je 6 konj. Kakor se sodi, je zažgala zločinska roka. Poslopje zavarovano je pri banki „Slaviji".

— (Dostavek.) Poročilu o darovih za podporno zalogo slovanskih vseučiliščnikov v Gradci dostavljamo, da je gosp. dr. Rud. Gl . . . . . za leto 1886 poklonil 2 gld.

— (Morilec svoje pastrke pred porotniki.) [Konec.] Žena potem pripoveduje, da je bil njen mož v torek tistega tedna, ko se je zgodil umor njene hčerke ž njo v Ljubljani. Odšla sta z doma ob $^1/_2$7 uri zjutraj. Ona je hčerki rekla, predno sta odšla, naj počaka očeta tam, kjer bode rekel. Ob $^1/_2$10 uri je prišel mož domov in takoj ga je vprašala, kje je Johana. Prinesel ni mož nič druzega domov, kakor tri slanike, in pravil, da je svoji pasterki kupil klobaso in žemljo, potem pa jej rekel, naj gre domov in da je odšla ob $^1/_2$5 uri proti domu. Prinesti bi bil moral mož vsaj 5 gld. domov, a niti krajcarja ni imel. Pravil je, da je 25 kr. dal fijakarju, druzega denarja pa ni bilo najti, da si ga je iskal po vseh žepih. Zimska suknja njegova je bila mokra, najbrže od snega, in rekla je žena zatožencu: obesi jo na peč. Vprašal je mož, kaj je jesti, potem pa šel spat in celo noč se ihtil, kar ni sicer njegova navada, tako da je bilo ženo kar strah. Drugo jutro jej je rekel mož, da ni še bil tako pijan, kakor včeraj in da, če ne bode prišla hčerka dopoludne nazaj, jo pojde popoludne iskat. Ko je šel nje mož po vodo, pravil je, da je pri vodnjaku slišal, da so našli dekle ubito. Pa rekel je takoj: Saj ni naša, prestara je. Ona ga je silila, da bi šla gledat, pa je kaj nerad šel. Rekla mu je tudi, naj obleče suknjo, pa dasi drugače ni nikamor šel brez nje, ni je hotel obleči, češ, da je mokra. Mej potjo je dejal: „Zaradi štruce še ne bom smel povedati," na kar je ona rekla: „Janez, pa vender ti nesi tega naredil?" On pa je rekel, da naj ne bom tako neumna in naj kaj tacega ne govorim. Zakon njim ni bil ravno srečen, kjer je mogel, jo je udaril in večkrat je bila bolj črna, kakor bela po životu. Otroke je tepel po glavi, a vendar večji delež tepeža spadal je na njo. Ko so bili pri „Ankerji" ni ostala umorjenemu dekletu nobena doma kuhana jed v želodci, le kar so od „Lozarja" prinesli, je prebavila in ljudje so govorili, da je hotel dekleta zastrupiti. Ko je od štruce praviti začel, bila je ona prepričana, da nikdo drugi ni dekleta umoril, ko on. Vzela ga je za moža, a nič kaj rada, pa ranjka mati so rekli: „Če tega ne, pa nobenega!" Pravil je, da ima 800 gld., pa ni imel nič. Spravil je vse kmalu v nič. Predsednik vpraša kralja, ali ima kaj ugovarjati, da bode žena na njo izpoved prisegla. Kralj pravi, da ne, na kar žena priseže. Predsednik jo sedaj vpraša ali je popolnem prepričana, naj pove sedaj pod prisego, da ni nikdo drugi, ko Kralj umoril dekleta? Žena pravi, da je popolnem prepričana, na kar Kralj pravi, da se laže. — Priča Marija Jurjovec, bivša natakarica pri „Ankerji", je videla, kako je Kralj s trsko nekaj belega mešal v žgance in zelje. Ona ni jedla, dekle je pokusila pa je takoj izbluvala, kakor tudi zmirom kavo. Ona je na to takoj izstopila iz službe, ker si ni bila življenja zvesta. Kralj vse zanikava. — Pokliče se priča Marija Vidmar. Kralj je proti temu, da bi prisegla, ker je njegova sovražnica. Priča priseže in pove, da je natakarica pripovedovala, da Kralj meša strup v jedila za dekle, in da dekle vsa jedila, doma kuhana izbluje. Kralj, da je svojo ženo zmirom pretepal in jedenkrat, ko je klicala na pomaganje, je priča hitela na pomoč. Kralj jo je pa pahnil proč in še po glavi udaril. Priča Ana Lisec, katera je to slišala šla je vse ovadit k policiji. Prašal je Kralj, češ, da ne bo Johanca živela več 14 dnij, nekega mizarja, koliko bi veljal pogreb za tako dekle. — Priči redarstveni nadzornik Bertolo in dr. Kovač pripovedujeta, kako se je pričelo preiskavanje. Dr. Kovač je odredil, da se je dekle poslalo v otroško bolnico, kjer ni niti jedenkrat bljuvalo, torej se ni moglo preiskavati, kakšne jedila je doma dobila. V bolnici je dekle vidno okrevalo. Vnanja znamenja so bila pa taka, da se je nameravalo dekle zastrupiti. Kralj zanikava, da bi kaj v jedila mešal. Prebere se spričevanje dr. Mader-ja. K njemu prišél je Kralj z dekletom, proseč, naj mu da spričevalo, da je dekle bolno, da ne bode moralo hoditi v šolo. Dekle je res bilo videti jako slabo in ukazal je dr. Mader strogo dijeto. Za zdravila mu ni bilo dosti mar, a vendar jih je dr. Mader zapisal. Opomnil je Kralj, da je zato prišel k zdravniku, da ne bi imel zopet kakih sitnostij s sodnijo, kakor zaradi umrlega fanta. Obiskal je dr. Mader potem jedenkrat dekle na domu in ker se mu je zdel ves položaj jako sumen, da se dekle zastrupljava, naznanil je to takoj pismeno dr. Kovaču. Predsednik opomni potem h Kralju, da se bodo zaslišale njegove priče: To sta natakarica Marija Stegenšek in postrežkinja Reza Furlan, obe v službi v gostilnici pri „Polarstern". Obe pritrdita, da je bil Kralj 14. januvarja v gostilnici, pil vrček piva in jedel nekaj svinjine, a obe povesta, da je bilo to po kosilu kmalu mej 3. in $^1/_2$4. uro. Kralj pa trdi, da je ondu bil od 6. do 7. ure. Priči trgovcu Schafferju obljubil je Kralj za dolg 80 gld. obrestij pastorkine dote, a dobil ni nič. S tem je zaslišanje prič končano. Prebero se še nekateri dopisi in potem se dokazilna obravnava sklene. Obsodbo smo že priobčili.

— (Oznanila.) Deželno gledališče v Ljubljani daje se v zakup za leto 1886/87. Pogoji se izvedo pri deželnem odboru kranjskem, kamor je prošnje poslati do 16. aprila t. l. — Za slušatelje medicinsko-kirurgičnega tečaja na vseučilišči v Gradci razpisani sta dve ustanovi po 252 gld. Prošnje do konca t. m. na deželno vlado v Ljubljani. — Razpisana je služba 4. učitelja na ljudski šoli v Senožečah. Plača 400 gld. in stanovanje. Prošnje do konca t. m.

---

vino, toda posamezne lastnosti pripoznavši sem vselej pridejal omejitev: moja burgunščina je neizmerno boljša. Da svojo burgunščino bolj povzdignem in gospodu V. bolj pokažem, kako tenek in obrisan je moj okus, sem našel v pokušanem vinu tudi nekatere nedostatke, se ve da s pristavkom, da svoje burgunščine še ne omenjam ne, ako bi imela le količkaj tistih napak, katere kaze dobroto sojenega, sicer prav poštenega vina. Gospod V. je krepko nasprotoval. Napak, katere sem jaz našteval, ni pripoznal, temveč odločno rekel, da je vino prav izvrstno, kakeršnega v obližji našega mesta ni pričakoval in da jaz v svoji kleti ne premorem boljše kapljice.

Da sem pri taki sodbi moral uiti iz svojega navadnega temperamenta, to je gotovo.

Ko sva tako dosodila vso steklenico in je kučegazda gospod Z. zastonj se potrudil z dokazi iz svoje vinosodnje skušnje, mene spreobrniti k nazorom gospoda V., prinesejo črne kave: prvič, da se razgreti duhovi pomiré, in drugič, da se igre naslov: „hoja na črno kavo" opraviči.

Potem se razidemo, gospod V. proti Ljubljani, jaz proti svojemu vinskemu hramu. Zavesa pade. (Konec prih.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 11. marca. Ker se je na Beneškem kolera začela močneje prikazovati, zaukazal je trgovinski minister za italijansko blago prihajajoče iz krajev na avstrijski meji do Jakina (Ancone) sedemdnevno opazovalno reservo.

Pariz 11. marca. Mej postajama Montone in Monaco trčila sta dva osobna vlaka. Veliko mrtvih in ranjenih. Devet vagonov zdrobljenih.

Zadar 10. marca. Cesarjevič Rudolf in Štefanija sta včeraj popoludne dospela v Lakromo.

Benetke 10. marca. Preteklo noč umrl tukaj delavec družbe „Stazione Maritima“ za kolero.

Pariz 10. marca. Iz Amiensa se brzojavlja, da je blazen človek na slavnega romanopisca Jules-a Verne-ja dvakrat z revolverjem ustrelil in ga na nogi lahko ranil.

Bukurešt 10. marca. V gorenji Moldaviji je zaradi velikega snega promet ustavljen. Tudi tukaj sneži od včeraj zvečer neprenehoma.

Razne vesti.

* (Lepa nagrada.) „Alliance israélite“ je bila obljubila 100.000 gld. Dunajskemu odvetniku dr. Koppu, da bi zagovarjal rabinca Blocha, katerega je tožil profesor Rohling. Ker je pa sodišče za izvedenca bilo izbralo jednega protestanta in jednega žida, je Rohling umaknil tožbo. Sedaj pa „Alliance israélite“ ni hotela izplačati obljubljene nagrade. Dr. Kopp je tedaj nameraval tožiti bankirja Gutmanna, kateri bi bil imel nagrado izplačati. Nazadnje so se pa pobotali, da dr. Koppu plačajo 75 000 frankov, ako objavi v 20.000 izvodih govor, kateri bi bil govoril pri obravnavi, ko bi Rohling ne bil tožbe umaknil.

* (To so ribe kihale!) V Dublinu dobil je v četrtek 4. t. m. parnik „Integrity“ čuden in redek ukaz, da mora odpluti na morje. Parnik je imel namreč na krovu 24 ton (48.000 funtov) tabaka dubana, kateri so carinska oblastva pogreznila v morje, ker dotični lastniki neso hoteli plačati carine. Oblastnije bi bile pametneje storile, da so, makari ceno, ljudem poprodale duhan, kolikor toliko bi se bilo skupilo zanj. Tako bodo pa le ribe kihale.

Poslano.

Bolezni vsake vrste, zlasti **bolezni živcev, padico, bolečine v želodci, nervozno šumenje po ušesih, trganje po ušesih, slab posluh, glavobolje, migreno, bledico in mrtvico** ozdravlja po racijonalnej zanesljivi metodi. Pri **bolnih na pljučah** in **nadušljivih** dosežemo v štirih tednih čudovite vspehe. Prosimo obširno poročilo poslati nam s pridejano marko za odgovor. (708—15)

Privatna klinika **„Freisal“** v **Solnogradu** (Avstrija).

Tujci:

9. marca.

Pri **Slonu:** Matuš, Stampf z Dunaja. — Matersdorfer iz Keke. — Nastopil z Dunaja.

Maliči: Hahnenkam z Dunaja. — Diamant z Prage. — Kossler iz Celovca. — Kullman z Dunaja. — Simonichek iz Gradca.

Umrli so v Ljubljani:

5. marca: Neža Kikelj, delavčeva hči, 3 leta, Ilovca št. 36, za jetiko.

7. marca: Urša Mehle, mestna uboga, 74 let, Karlovška cesta št. 7, za vodenico.

10. marca: Katra Švab, gostija, 57 let, sv. Florjana ulice št. 16, za otrpnenjem.

V deželnej bolnici:

4. marca: Marijana Košir, delavka, 17 let, za srčno hibo.

5. marca: Marija Zaviršck, posestnikova hči, 3 leta, sv. Florjana ulice št. 1, za jetiko. — Josip Šus er, postreščkov sin, 2 leti, Rožne ulice št. 3, za krčem. — Franca Avpič, posestnica, 32 let, za jetiko. — Barba Zadnikar, gostija, 74 let, za starostjo. — Barba Zadnikar, gostija, 74 let, za starostjo. — Marija Sturman, gostija, 68 let, za starostjo.

6. marca: Helena Černe, gostija, 67 let, za srčno hibo. — Luka Indof, c. kr. finančni paznik, 42 let, za jetiko.

7. marca: Alojzij Gerčar, gostač, 45 let, je bil umirajoč prenešen. — Filip Naglič, sobni slikar, 38 let, za jetiko.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
10. marca.	7. zjutraj	738·89 mm.	— 6·2° C	z. svz.	d. jas.	
	2. pop.	737 88 mm.	0·6° C	z. vzh.	jas.	0·00 mm.
	9. zvečer	738·10 mm.	— 3·6° C	z. vzh.	jas.	

Srednja temperatura — 3·1°, za 5·9° pod normalom.

Dunajska borza

dné 11. marca t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta		86 gld.	30	kr.
Srebrna renta		86 „	35	„
Zlata renta		115 „	10	„
5% marčna renta		101 „	70	„
Akcije narodne banke		874 „	—	„
Kreditne akcije		299 „	30	„
London		125 „	90	„
Srebro		— „	—	„
Napol.		9 „	95	„
C. kr. cekini		5 „	92	„
Nemške marke		61 „	62½	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	129 „	—	„
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	170 „	50	„
Ogrska zlata renta 4%		104 „	65	„
„ papirna renta 5%		95 „	60	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.		104 „	—	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	117 „	25	„
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi		126 „	75	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice		113 „	—	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice		108 „	70	„
Kreditne srečke	100 gld.	179 „	75	„
Rudolfove srečke	10 „	20 „	25	„
Akcije anglo-avstr. banke	120 „	117 „	40	„
Trammway-društ. velj. 170 gld. a. v.		207 „	50	„

Poslano.

(3—10)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
iz GIESSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuće piće,
i kas izkušan lijek proti trajnom kašlju plućevine i želudca bolesti grkljana i proti měhurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Umetne (50—13)
zobe in zobovja
ustavlja po najnovejšem amerikanskem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja **plombovanja** in vse **zobne operacije**
zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradeckega mostu, I. nadstropje.

TISKANJE
priporoča
„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani.

Št. 14.324. (122—3)

Razglas.

Zaradi oddaje gradnje novega poslopja za transenalno nastanjevanje vojakov, oziroma bolnice za slučaje epidemij vršila se bode **20. dan t. m.** ob 10. uri dopoludne ustna ponudbinska obravnava pri podpisanem magistratu.

To se javno naznanja z dostavkom, da se bodo do imenovanega dneva vsprejemale tudi pismene ponudbe in da so načrti, proračuni in stavbinski pogoji pri tukajšnjem stavbinskem uradu na ogled.

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 1. marca 1886.
Župan: Grasselli.

Št. 4180. (131—2)

Razglas.

Zaradi oddaje gradnje normalne, za 3 batalijone pešcev s štabom vred namenjene, iz 10 poslopij obstoječe

vojašnice,

za katero so stroški proračunjeni na 465.422 gld. 70 kr., vršila se bode pri podpisanem magistratu v **29. dan t. m.** ob 10. uri dopoludne ustna ponudbinska obravnava; vsprejemale pa se bodo do tega dneva tudi pismene ponudbe.

Ponudbe smejo glasiti se na posamezna poslopja ali pa na celo stavbo skupaj.

To se naznanja z dostavkom, da so dotični načrti, proračuni in stavbinski pogoji na ogled razpoloženi pri tukajšnjem stavbinskem uradu.

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 5. sušca 1886.
Župan: Grasselli.

Važno
za trpeče na prsih in plučah.
Neogibno potreben zoper **kašelj, hripavost, zaslizenje, katar** in **oslovski kašelj**, za take, ki želé dobiti čist in krepek glas, za **škrofeljnaste, krvične, slabotne, bledične** in **krvirevne** je
sok kranjskih planinskih zelišč,
s podfosforno kislim apnom in železom pomešan.
Lastni izdelek. Cena 56 kr.
Dobiva se v (673—18)
LEKARNI TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.
Razpošilja se vsak dan po pošti.

P. n. občinstvu udano naznanjava, da sva kupila na tukajšnjem trgovišči obstoječo
trgovinsko prodajalnico
tvrdke **FRAN KAPUS** s **1. marcem.**
Radi zadostne zaloge in spretnosti v prodajanji sva v stanji popolnem zadostovati vsem zahtevam.
S posebno **pozornostjo kupovala sva blago** in **po ceni** priporočava vse v našo stroko spadajoče stvari.
Prosiva za blagovoljni obisk in znamujeva se
z velespoštovanjem
HOČEVAR & ZUPAN.
Celje, dné 9. marca 1886. (146—2)

Žrebanje že prihodnji mesec.
Kincsem SREČKE à 1 gld. 11 srečk samo 10 gl.
Glavni dobitek v gotovini
gld. 50.000 gld.
10.000 gld., 5000 gld. z odtegljajem 20% || 4788 denarnih dobitkov.
Kincsem-srečke dobivajo se
v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba:
Budimpešta, Waitznergasse 6. (142—4)

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne.“